

§ 121 Dödsskjutningar i utanförskapsområden

NIKLAS GRAHN:

Herr ordförande! Jag talar för Kyrkolivsutskottet och yrkar bifall till utskottets förslag att avslå motion 2014:91.

Motionären vill uppdra åt kyrkostyrelsen om extra åtgärder från Svenska kyrkans sida för att förbättra situationen på platser där okontrollerat bruk av handeldvapen leder till dödsskjutningar. Bland annat så tänker sig motionären att församlingar skulle kunna bli platser där de som vill kan lämna in vapen och knark. Utskottet delar inte motionärens syn på att det vore önskvärt att församlingar skulle ha denna uppgift. Utskottet menar att den problematik som motionären lyfter fram till stor del har sin grund i segregering och upplevelser av diskriminering och utanförskap. Dessa utmaningar ska kyrkan möta men det gör man bäst genom arbete för integration och inkludering. Många församlingar arbetar redan intensivt med dessa frågor och några sådana exempel nämner också utskottet i sitt betänkande, bland att nätverket Framtiden bor hos oss.

Bifall till Kyrkolivsutskottets förslag.

AXEL W KARLSSON:

Herr ordförande och åhörare! Det har varit väldigt intressant med de timmar som vi har bakom oss när vi har tagit upp en rad relaterade problem som alla har relation till invandring, flyktingar och asylsökande osv. Det har varit väldigt intressant att höra bland annat alla personliga vittnesbörd, bland annat Näslund som berättade om hur bygden liksom levde upp när det kom några hundra flyktingar och man gjorde insamlingar osv. Jag känner faktiskt igen mig lite grand i det här. Jag har också deltagit i olika typer av arbete som liknar detta som omtalades. Det verkar ju som om de här områdena, där det bor många flyktingar och invandrare, utvecklas i faser. Det här med att man träffas och har personliga kontakter är kanske en av begynnelsefaserna. Så småningom efter årtiondena börjar det hända andra saker, och det är här vi måste tänka igenom hur vi ska hantera detta i hela Sverige. Svenska kyrkan har ju ett ganska stort ansvar för den situation som vi har i Sverige, eftersom vi tämligen kritiklöst har bejakat allt vad invandring heter. Och det har fått vissa följder. Det nämndes här tidigare om hedersvåld, alltså i klartext, unga flickor som kastas ut från balkonger, 10–12 per år säger polisen. En annan sådan problematik som har blivit mer och mer akut är att man skjuter med automatvapen. Göteborg tycks vara väldigt hemsökt av detta och det har växt år från år. Det är mycket man kan säga om det här. Det handlar ju om smuggling exempelvis, och de som smugglar vapen, säger polisens analytiker, är samma personer som smugglar kvinnor som ska utnyttjas. De smugglar migranter. Det kostar 100 000–150 000 att få sig själv smugglad eller få vapen smugglade från södra Europa upp till våra breddgrader. Jag menar då att kyrkan bland annat då kan tänka efter vad vi kan göra när det gäller vapen. Det är klart att ordning i det yttre samhället är det världsliga regementets uppgift. Det är polisens uppgift först och främst. Det är bara det att polisen har väldigt dåligt anseende i en del områden. Det finns en rapport som har kommit nyligen i oktober från Rikspolisstyrelsens analysenhet, Dag Sandahl hänvisade till den. Rapporten berättar om att man sakta men säkert håller på att tappa greppet om vissa områden, 55 områden i Sverige, där polisen inte kan arbeta så som man gör annars. Man angrips när man gör ingripanden och ofta då av personer som inte är berörda av de här ingripandena. Min tanke med motionen är att kyrkan skulle kunna vara ett sådant ställe där man kan lämna in vapen. Vi har något som heter vapenhus i

våra gamla medeltidskyrkor. Det är klart att det förutsätter en utbildning så att man kan hantera och ta hand om vapen. Tanken är då att när någon har lämnat in ett vapen, så ska man därefter ringa polisen så att deras fackfolk får komma och ta hand om det. Varför inte pröva den möjligheten? Det finns säkert väldigt mycket annat också som behöver göras, men varför avfärda sådana här idéer? Kyrkan har som sagt ett medansvar där vi har hamnat just nu och det är en ganska elakartad utveckling vi ser.

Jag yrkar bifall till min motion 2014:91 för jag tycker att det finns en massa goda argument för den. Svenska kyrkan engagerar sig för fred och då är det väl inte fel att vi engagerar oss för fred också i Sverige och inte bara utomlands. Det finns en massa frågor med tanke på den här diskussionen vi har haft den senaste timmen. Jag avser återkomma till dem vid kommande kyrkomöten. ”Var inte alltför rättfärdig, var inte alltför from”, är ett bibelord i Ordspråksboken. Ibland undrar jag vad det betyder. Kan det vara så att vi i Sverige och med vår invandringspolitik väldigt mycket handlar om att bygga upp vår egen självbild? Jag undrar om det inte är så. Det finns också en spontan solidaritet, som vi har hört exempel på här från talarstolen. Men är allting bara spontansolidaritet? Solidaritet måste tänkas igenom. Vad gör vi på sikt? De här idéerna om att man ska förflytta människor kors och tvärs i Europa skulle jag vilja kalla för nyliberala. Tanken har varit att ekonomin skulle blomstra och vi skulle få en mångkultur som skulle berika. Den här politiken har i praktiken havererat. Det är väldigt bekymmersamt att kyrkan har satt gloria på den, att förkunna den som en kristen dygd. Det tror jag är en punkt som vi måste tänka igenom. Värst av allt i den här utvecklingen är ju att de som har goda humanistiska föresatser som sin utgångspunkt och den här vägen som har en massa goda idéer, den vägen har lett till död helt enkelt. Vi måste ompröva detta. Vi måste göra på ett annat sätt.

Jag yrkar bifall till min motion 2014:91.

LARS STJERNKVIST:

Herr ordförande! Nu har det sagts så många gånger och nu senast av Axel att de etablerade partierna och de etablerade nomineringsgrupperna har en totalt okritisk inställning till invandringen och det är bara Axel och andra som ser bekymmer och som problematiserar. Jag ställer inte upp på den beskrivningen. Jag hävdar att det är en mytbild som sprids av dig och andra.

Jag har varit rikspolitiker tidigare och som sådan fick jag kritik, som jag funderade mycket kring, just av kyrkan därför att Sveriges riksdag ansågs ha en alltför restriktiv tolkning av internationella konventioner. Det är ju inte så att den här debatten kring hur vi ska hantera invandring och migration startade i och med att Axel och sverigedemokrater och andra etablerade sig som partier, och som politiker aktiva i den politiska debatten. Den har funnits länge. Det som skiljer oss åt är att många av oss försöker ändå se på vilket sätt kan vi balansera de här frågorna på ett sätt där vi ändå försöker hjälpa så många som möjligt och i första hand ser människors behov av stöd och hjälp. Det är inte alldeles enkelt men ändå vår utgångspunkt jämfört med de som i alla lägen enbart ser problemen, bekymren och dessutom misstänkliggör människor som lämnar vidriga förhållanden. Det är det som är gränslinjen, inte skillnaden i hur vi förhåller oss till debatten som sådan, och att vissa skulle vägra föra den här debatten, det hävdar jag bestämt. Nu har jag återigen bevisat att jag för min del inte vägrar föra den här debatten.

AXEL W KARLSSON (REPLIK):

Tack ska du ha! Du har lite temperament också. Det är väldigt bra i de här sammanhangen. Jag representerar inte någon nomineringsgrupp längre, och det vill jag väldigt klart understryka, så jag är inte bunden av något partiprogram eller några partisträvanden. Jag påstår inte heller det du säger att det bara skulle vara vissa människor som har en kritisk inställning. Det finns två ytterligheter här. Det finns något slag socialromantiker som får det allt mycket svårare och det finns de som har varit överkritiska, jag håller med dig om det. Vi måste ju inte stå i motsättning till varandra. Jag vill att vi ska tänka igenom detta och då inte bara skjuta undan de riktigt svåra frågorna som vi möter. Vi måste ta hänsyn till dem också. Vi får inte bagatellisera dem. Vi får inte misstänkliggöra människor som främlingsfiender bara för att de oroliga för vad som händer i Sverige. Jag har tillhört samma rörelse som du och på sätt vis gör jag det fortfarande. Jag kommer ihåg luciabeslutet. Jag har följt den debatten du pratar om, så jag är inte helt ny på det här området. Vi kämpar egentligen för samma sak.

LARS STJERNKVIST (REPLIK):

Tidigare i den här debatten idag, inte minst när Dag Sandahl citerade Gramsci, insåg jag att undrens tid inte är förbi. Man kan ibland förenas med människor som man i andra sammanhang har olika uppfattningar, men Axel i den här frågan har jag tyvärr väldigt svårt att se att vi sakpolitiskt just nu rör oss åt samma håll. Det är väldigt svårt att tolka ditt första inlägg på det viset, vilket jag djupt beklagar.

AXEL W KARLSSON (REPLIK):

Den här debatten har inte börjat idag, den kommer inte att sluta. Vi kommer att fortsätta länge och ta upp många av dessa teman som har presenterats här den senaste timmen. Jag följer med rätt så mycket i en del europeiska länder vad som händer där, och det är väldigt intressant. Där är man ofta snäppet före oss, ett och annat steg före oss. Det som händer där kommer förr eller senare hit också, det kan vi vara säkra på. Jag ser fram emot fortsatta resonemang om det här. Jag tänker nog ta upp en del av de här frågorna i kommande motioner. Det finns spänningar och konflikter, vi har lite olika uppfattningar och så ska det vara, det här ska brytas mot varandra. Det farliga är bara om människor avfärdas och stämplas som främlingsfientliga och onda. Sådant ska vi inte ha i sådana här sammanhang.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 166.